

ПОВАГУ МОЖНА ЗАСЛУЖИТИ ЛИШЕ ПРАЦЕЮ

Льонокомбінат став тим притулком, який приймав працівників не за їхні дипломи, а став рятівним кругом для людей, які в силу обставин змушені були відмовитися від навчання та освіти. Наша героїня, дитина війни, Віра Прохорівна Опанасюк, приклад того, як наполегливою працею, прагненням вчитися і відповідальністю можна досягнути результатів та стати хорошим і відповідальним працівником. Життя, то не дипломи, то практика, наполегливість і прагнення вчитися, впевнена пані Віра. Недавні народна мудрість говорить: вік живи – вік учись.

Селище Тютьковичі в околицях Рівного, початок 30-х років: у сім'ї Полоцьких поповнення – на світ з'явилася дівчинка Віра. Дитинство Вірочки не було безмарним, як не було воно безмарним і для більшості її однолітків. Адже припало на один із найважчих та найстрашніших періодів в історії людства: спочатку у вересні 1939 року на Рівненщину увійшли частини Червоної армії, а згодом розпочалася Друга світова війна, яка не оминула Рівненщину з її жителями. Зранку 28 червня 1941 року біля моста через річку Устю з'явилися перші ворожі мотоциклісти. Дівчинці на той момент виповнилося 10 років.

Родина Полоцьких не була заможною, жили у маленькій хатинці, але мали трохи землі, чимале господарство та купу

– От я й вирішила спробу- норму треба давати, незважа-

діточок: чотирьох дівчат і п'ятьох хлопців. Батьки виховували дітей у повазі та любові до ближніх й з малих літ привчали до праці, бо хвилювалися, щоб діти мали всі необхідні навички для того, щоб вижити в цьому світі.

— Зі свого дитинства пам'ятаю як корівку пасла, город допомагала обробляти. Сестра старша брала з собою десь в поле, щоб полоти або сапати — отак і минало дитинство і юність. В сім років пішла до місцевої школи, правда закінчити її мені так і не вдалося — лише чотири класи. А потім розпочалася війна, що круто змінила долю всіх жите-

лів. Тож до школи я більше не ходила, залишилася вдома та допомагала з господарством. А щоб здобувати якусь професію годі й думати, що там можна було бажати коли йшла війна. І що то за наука чотири класи, куди з такою школою йти, куди приймуть, — ділиться спогадами пані Віра.

Довгий час Віра Прохорівна працювала в колгоспі — близько тринадцяти років. З виконанням

норми дівчина справлялася, трохи родичі при потребі допомагали. Пройшов час і колгосп нашої героїні так набрид, що вона задумалася про те як її змінити цю роботу. Недовгий час працювала санітаркою у Рівненському обласному онкодиспансері. Згодом дізналася про Льонокомбінат, який півроку як запустився. Друзі підказали, що там шукають працівників.

вати щастя — візьмуть чи не візьмуть. А раптом якраз влаштуюся і я на комбінат, бо вже цей колгосп мені набрид і дістав до самих печінок — розповідає Віра Прохорівна. — Мене взяли на роботу, але оскільки спеціалізованої освіти не мала, то пішла прибиральницею в ткацьке виробництво корпусу технічних тканин. Через декілька років, коли я вже освоїла ткацькі верстати перевели чистильницею машин, які дуже запилювалися. Я ж займалася їхньою чисткою і змащуванням.

Попрацювавши біля верстатів, Віра стала розуміти принцип їхньої роботи. Могла не тільки пустити чи зупинити верстат, а й навчилася роботі ткалі. Згодом із ткацьким верстатом вправлялася не гірше ткалі, за потреби навіть усувала обривки ниток. Адже одна працівниця обслуговувала від 4 до 6 верстатів, якщо це не передовик виробництва. Тож наша героїня за потреби завжди приходила на допомогу, за що її колеги любили і поважали. Умови праці в цеху були не найкращі, робота важка й брудна, та Віра Прохорівна підходила до своїх обов'язків з усією серйозністю і відповідальністю.

— Незабаром і ткалею працювала, тимчасово або на підміні. Часто було, що ткаля чи захворіла, чи ще через які непереможні обставини не може вийти. А працювати то необхідно, бо ж

ючи на будь-які форс-мажорні обставини. Коли працювала прибиральницею, то в дві зміни ходила на роботу, а часом і в неділю прибирати виходила. А як стала чистильником, то в три працювала, — розповідає Віра Прохорівна.

З Льонокомбінату наша героїня і на пенсію вийшла. Помічник майстра завжди хвалив її за роботу, вона її добре знала та й не тільки свою ділянку. Тож коли прийшов час пані Вірі залишити роботу, колектив засмутився, навіть пропонували ще попрацювати. Та вона не захотіла — двадцять сім років присвятила підприємству. За плідну працю в 1986 році нагороджена медаллю «Ветеран праці».

— Нині біля хати ще в городі шпортаюся, на скільки сил вистачає: посапати, які ягоди вибрати. Виховала двох синів: старший Петро, а менший — Ігор. Маю вже четверо онуків та п'ятьох правнуків. Отак і живемо.

Життя, то велика наука, якій жоден інститут не навчить, кожен має вчитися сам, як це й робила пані Віра. Щоб тому навчитися потрібно працювати над собою, постійно вдосконалюватися та опановувати нові навички й ніколи не здаватися, тільки тоді можна сподіватися на відмінний результат, впевнена наша героїня.

Надія РОМАНЧУК

